

Nové příběhy se šťastným koncem

Vystrašený zajíček

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Šlánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem Vystrašený zajíček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová

Nové příběhy se šťastným koncem – Vystrašený zajíček – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Vystrašený zajíček

Zuzana Pospíšilová
Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

*Všem dětem, které milují zvířata
a váží si přírody.*

Jdeme ven?

Matěj se nudil. Jeho mladší sestra si sice společně s ním chtěla hrát s panenkami, ale to on odmítal. Všichni kamarádi buď ještě spali, nebo včera odjeli k babičkám a dědečkům na víkendové návštěvy. Matěj si sedl k oknu, chvíli se koukal na prázdné hřiště a přemítal. Kdyby měli psa, mohl by ho jít vyvenčit. Byla by to zábava. Mohl by si s ním povídat a taky by ho mohl cvičit v různých dovednostech. Bohužel, psa nemají. Chtěl se od okna pomalu vzdálit, když si všiml, že se venku

potuluje Bořek. Asi se taky nudil – sedl si za okraj pískoviště a po chvíli začal prstem počítat okna v jejich paneláku.

„Sedm, osm, devět...“ počítal Bořek, ale pak se zarazil. Z desátého okna na něj někdo zamával. Byl to Matěj. Často si spolu hráli na vojáky nebo házeli míčem na koš. K tomu, aby si zahráli basketbal, neměli nikdy dost kamarádů.

Ne že by na sídlišti bylo málo dětí, ale většinou byli všichni o hodně starší, nebo o moc mladší, nebo to byly holky. A ty si chtěly hrát spíš na princezny. Jednou se Matěj s Bořkem uvolili proměnit se na prince. Bořek si dokonce doběhl domů pro dřevěný meč. Pak si holky vymyslely, že je musejí princové zachránit polibkem, a tak raději utekli.

Okno se otevřelo a Matěj se nadechl, protože chtěl na Bořka něco zakřičet. V tu chvíli se u okna objevila jeho maminka a vtáhla ho dovnitř. Nejspíš se bála, aby nehulákal moc nahlas a nerušil tím sousedy. V okně se objevila ještě Matějova ruka, která mu naznačovala, aby šel nahoru.

Bořek bydlel ve vedlejší vchodě a neměl klíč od vchodových dveří k Matějovi. Zvenku měly kouli. Zvonit nechtěl, a tak číhal, až někdo půjde dovnitř nebo ven. Málem si myslel, že to bude beznadějné, ale po pár minutách se za

sklem objevila stařenka s hůlkou a prázdnou nákupní taškou. Přiskočil, aby jí přidržel dveře. Stařenka se na něho usmála a hezky mu poděkovala, takže získal dvojnásobný bonus. Udělal dobrý skutek a ještě se dostal tam, kam potřeboval.

Vyběhl po schodech do třetího patra. Nechtěl se zdržovat přivoláváním výtahu. Chvilku počkal, aby se vydýchal, a teprve potom zatukal na dveře. Matěj otevřel téměř okamžitě – nejspíš už netrpělivě čekal u dveří.

„Čau, půjdeš ven?“ vychrlil ze sebe Bořek.

„Jasně!“ odpověděl bez váhání Matěj a natáhl ruku k věšáku, na kterém visela jeho mikina.

„Vezmi i Anetku, jestli jdeš ven,“ zarazila ho maminka. „Dnes budu mít hodně práce v kuchyni, pomohlo by mi to,“ dodala.

Matěj se zašklebil, ale tak aby to viděl jen Bořek, a ne maminka.

„My na ni dohlédneme, nebojte se,“
zachraňoval situaci nadšený kamarád. Raději,
ať mají na krku malou holku, než aby musel
Matěj zůstat doma.

Maminka se na Bořka hezky usmála a začala
Anetku rychle oblékat. Ta neprotestovala.
S bráškou chodila ven raději než s rodiči.

„Na co si budeme hlát?“ zeptala se vesele Anetka. Ze školky byla zvyklá si s kamarády a kamarádkami stále „na něco hrát“. Na hada, na lupiče, na kuchařku, na maminku, na miminko, na paní doktorku a kdoví na co ještě.

Kluci nevěděli. Na vojáky si s malou Anetkou hrát nemohli a s míčem to taky ještě moc neuměla.

Anetka si ale hned věděla rady. Ukázala směrem ke křoví a prohlásila: „Postavíme si sklýš.“

Bořek se na Matěje nechápavě podíval. Čekal, že mu to kamarád přeloží, protože hatmatilce své sestry určitě rozumí lépe než on.

Anetka ještě neuměla správně vyslovovat hlásky r a ř, a občas jí proto bylo špatně rozumět. Někdy z toho vznikaly i kuriózní situace. Když byla na pískovišti a chtěla, aby jí maminka postavila hrad, tak dostala do ruky banán, protože si maminka myslela, že má hlad.

„To ale není špatný nápad,“ pochválil malou sestřičku Matěj.

„Co není špatný nápad?“ dožadoval se odpovědi Bořek, kterému to stále ještě nedocházelo.

„Postavíme si skryš. Nějaký bunkr, úkryt, něco, kam se budeme moct schovat,“ vysvětlil mu trpělivě Matěj.

„Aha! Ale to fakt není špatný nápad,“ pokýval hlavou Bořek a usmál se na Anetku.

